

Po Druhom vatikánskom koncile poznamenal dianie v Cirkvi masívny odchod z reholných spoločenstiev. Sklamanie z výsledkov koncilu, porazený triumfalizmus Cirkvi, rozčarovanie z liturgickej reformy a mnohé ďalšie dôvody primäli mnohých zavesiť habit a reverendu na klinec. V krajinách, kde zúril komunistický režim, sa naopak Cirkev mobilizovala a popri oficiálnej štátom kontrolovanej cirkvi vyrastala tzv. podzemná cirkev, ktorej poslaním bolo tajne pripravovať nových rehoľníkov a kňazov na službu v ilegalite - v tajnosti. A tak mnohí mladí ľudia, ktorí sa počas režimu komunizmu nevedeli dostať k nejakej legálnej forme zasväteného života, absolvovali noviciáty, formáciu, sluby a aj vysviacky tajne. Tí boli potom zamestnaní v civilných povolaniach a vo voľnom čase žili zasväteným a kňazským životom.

Po páde totality sa mnohí z tajne formovaných a vysvätených začlenili do diecéz, reholných spoločenstiev a kláštorov. Nie však všetci. Viacerí sa cítili nepripravení, neschopní začať nový život v spoločenstvách, podrobiť sa reholným pravidlám, ktoré vo vnútri štruktúr začali platiť bez výnimiek. Pre mnohých z nich sa stalo jediným riešením vrátiť sa do civilného života.

Dnes po tridsiatich rokoch života v slobode, keď Cirkev naozaj mala ustlané na ružiac a mohla si žiť svojím životom bez prenasledovania, sme sa dostali do situácie, keď je potrebné hovoriť znovu o odchodoch z kňazstva a zasväteného života a povedať si podľa možnosti pravdu.

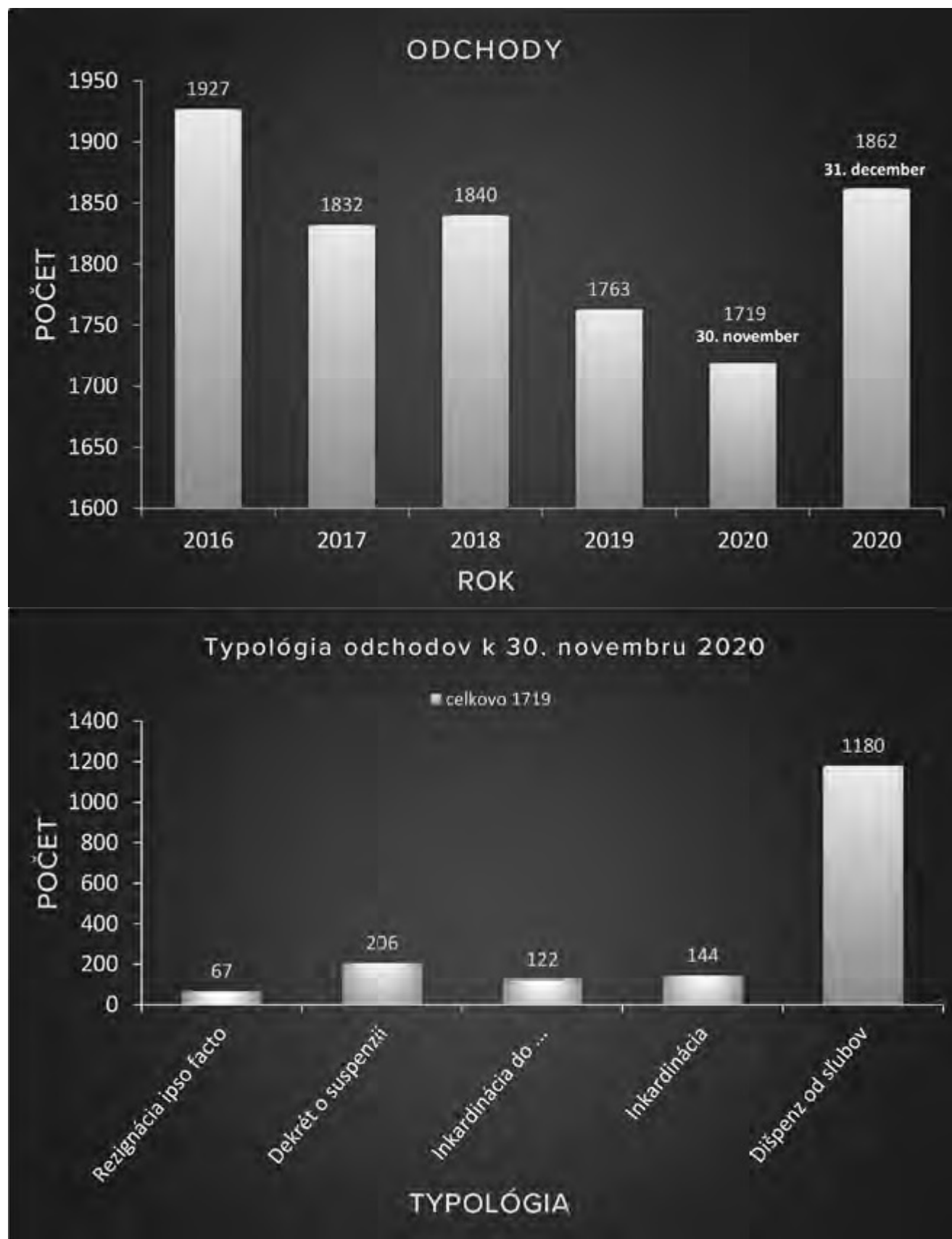
Fenomén odchodov sa právom stáva znepokojujúcim. Je však veľmi potrebná odvaha čeliť tejto výzve, lebo vernosť a vytrvalosť idú ruka v ruku.

Mons. José Rodríguez Carballo, OFM, počas online konferencie na tému *Dar vernosti, radosť vytrvalosti - ostaňte v mojej láske*, ktorú usporiadala pápežská univerzita Antonianum v Ríme v decembri 2020, vyhlásil, že „inštitút, ktorý nemá pamäť, históriu, ten nemá ani prítomnosť, ani budúcnosť“.

Je veľmi dôležité nezakrývať si v súčasnosti v žiadnom prípade oči pred skutočnosťou odchodov zo zasväteného života, prípadne zľahčovať situáciu. Týka sa to nás všetkých a predovšetkým nášho zdravia, kondície zasväteného spôsobu života. Ak sme ochotní urobiť sebareflexiu, prípadne serióznú analýzu, prečo v skutočnosti zasvätení po večných sľuboch opúšťajú naše rady, budeme schopní zodpovedne uchopiť do svojich rúk problematiku nielen odchodov, ale hlavne svedectva života a formácie nových povolání. Budeme sa môcť poučiť z vlastných chýb a načrtnúť tak lepšiu budúcnosť. Skúsme sa pozrieť na problematiku bližšie.

Čo je dnes hlavnou príčinou odchodov?

Je náročné podať úplne vyčerpávajúcu odpoveď na túto otázku, pozrime sa však na niektoré konkrétne dôvody a fakty, ktoré by mohli viesť k pomenovaniu príčin a k hľadaniu východísk z tejto situácie.

Tu sú odpovede odídených, ktoré vyslovili opýtaní na jednoduchú otázku: *Prečo som*

odišiel/a z rehole, kňazstva?, a pozývajú k zamysleniu:

Reholná sestra: „Rozlíšila som, že nie je pre mňa žiť tento život. Nenapredovala som ďalej.“

Reholný diakon: „Testosterón vládne svetu.“

Reholná sestra: „Chýbala mi ľudskosť, radosť, spovedník, spoločenstvo. Vzťahy, to bolo ťažšie...“

Reholný kňaz: „Odišiel som preto, lebo som bol nespokojný so svojím životom... Prečo som bol nespokojný so svojím životom? Určite aj preto, že som sa málo modlil, hoci som mal kňazskú prácu veľmi rád, s prácou som bol spokojný. 😊 Možno som odišiel aj preto, že v tej nespokojnej a nešťastnej situácii som ostal sám... (Pamätám si, ako som si telefonicky vybavoval duchovné cvičenia v Prahe a na druhej strane sa mi ozvali, že teraz nemajú čas alebo miesto, alebo voľný termín, nepamätám si už presne... to mi nedalo silu ďalej niečo riešiť...) a neviem, či by to nebolo bývalo len predlžovanie agónie... Nebolo to pre mňa ľahké rozhodnutie aj vzhľadom na rodinu a zázemie v dedine, ale ani sám neviem, ako som to všetko prežil... nechcem si to nahovárať, ale bolo v tom niečo Božie - ako som to všetko zvládol, ako som sa zmieril s rodičmi...“

Reholná sestra: „Neviem, ako mám začať, prešlo už veľa rokov... skúsím takto: Ako mladý človek som sa rozhodla vstúpiť do rehole, aby som slúžila Bohu a chudobným. Je to prvé, čo som mohla urobiť. Prijali ma a začala sa formácia. Prvé roky boli ako „v perinke“ - postulát a noviciát, blízke spoločenstvo, začínajúce spolusestry plné nádeje, ako keď sú chlapec a dievča zaľúbení... S odstupom času vidím, že v tej dobe, aká bola, existovala pri riešení problémov iba jednostranná odpoveď: „Obetuj bolesti, nepochopenie, obetuj a nešomri, takto nemôžeš, lebo je to tak, ako vravím, a iba takto, modlí sa, trp a pracuj, vzbud' si úmysel za hriešnikov atď...“ Po sľuboch preložila sestru do iného spoločenstva, kde „musí bojovať“ s novým poslaním, spoznáva nové spolusestry, v práci má čo robiť a navyše je jej zverená ešte nejaká zodpovednosť... V mojom prípade to bola práca opatrovateľky, bežný nepretržitý pracovný čas a zverená mládež a komunitné veci. Prvý preklad bol fajn, sestra predstavená mi bola ako mama. Aj som jej to sem-tam tak povedala, nemôžem sa sťažovať. Ale v spoločenstve, kde som pracovala ako opatrovateľka chorých sestier, som mala ťažké nočné. Ako mladá a neskúsená sestra som sa toho veľmi bála. Cez deň bolo všetko v poriadku, len noc mi robila problém. Moja psychika to znášala ťažko. Nočné boli pre mňa utrpením. Začalo sa to riešiť, ale našu predstavenú nečakane preložili a prišla druhá, ktorá mi v tejto veci nechcela veriť: vraj si vymýšľam, nechcem v noci pracovať, mám to odovzdať Bohu atď. Po roku ma preložili do inej komunity. Poslušná som prijala všetko, pretože v hlave som mala vstúpené, že nemôžem odporovať sestre provinciálnej a mám plniť Božiu vôľu. Tam sa to začalo stupňovať. Predstavená mi nedôverovala od začiatku, no napriek tomu ma nechala pracovať s mládežou, pričom ma upodozrievala, že na cintorín sa chodím potajomky stretávať s chlapcami, že nerozjímam ráno sama, ale že sa rozprávam s inou

sestrou. A pritom ma táto spolusestra podržala, učila ma viac rozumieť Písmu, keďže mala aj patričné teologické vzdelanie. Kontrolovali moje listy, boli vždy ináč, ako som si ich položila v skrinke, ale to mi ani tak neprekážalo, pretože som nič netajila. Skôr mi začala prekážať nedôvera a striehnutie na to, kde urobím chybu. Predstavená ma neustále upozorňovala, ako chodím, ako rozprávam, prečo sa dlho spovedám atď. Po ďalšom preložení do inej komunity som začala chorľavieť, viackrát som odpadla. To všetko spôsobovala moja psychika. Zasiahlo mi to chrbticu, začalo ma sekať, chodila som často na infúzie a obstreky na neurológiu. Lekári riešili, čo sa so mnou deje. Predstavená mi však nedôverovala, obviňovala ma, že sa chcem uliať z práce, vraj nemám simulovať. Aj niektoré spolusestry mi dávali pocítiť, že musia robiť moju prácu. Ved' som mladá, ako môžem byť taká chorá. Ony musia ťahať za mňa. Vraj sa mám premôcť, ale ako som to mala urobiť, keď som nemohla ani vstať z postele... Začalo sa to vo mne stupňovať. Kládla som si veľa otázok, hľadala riešenia sama v sebe, pretože som po zlých skúsenostiach nedôverovala predstaveným, spovede boli rýchle, keďže som sa bála, že sa bude opäť riešiť, že som tam pridlho... Pochopenie som našla iba v chorých a starých sestrách, za čo som vďačná dodnes, ale tie mi nevedeli pomôcť. Až po roku rozmýšľania a boja sama so sebou som si vo svojom vnútri povedala, že ak som tu len na prekážku, odídem a budem pomáhať tam, kam pôjdem. Nevedela som, kde to bude, keďže som ani nemala kam ísť, rodičov som nemala. Napísala som teda žiadosť o dišpenz. Niektoré sestry sa to dozvedeli a začali do mňa ešte viac dorážať, že či si myslím, že mi bude lepšie vo svete, že som zradca Judáš a podobne... Možno naivne som čakala kúsok lásky a podpory, ale márne, nik sa nenašiel, len pár mladých sestier, s ktorými som mala priateľsky vzťah. Najviac mi ublížilo to, keď som prišla do provinciálneho domu, kde ma s infúziami priviezli skoro ráno. Sestry sa ma ani nič nespýtali... do rúk som dostala obálku s peniazmi. Pozerám sa a pýtam, načo to je? Predstavená mi povedala: „Chod' do obchodu a kúp si niečo na seba, lebo domov pôjdeš sama.“ Ja som povedala, že nemám kam ísť, a jej odpoveď: „Zavolaj si niekoho, kto po teba príde, a budeš čakať, kým ti nezavolám. Nebudeš tu chodiť.“ Vtedy som pochopila, že ona ma jednoducho poslala preč. Dlhšie som sa z toho spamätávala... Najvyššia predstavená, keď som jej toto všetko porozprávala, prosila ma za celú kongregáciu o odpustenie. A po tom všetkom, ako ma vyzliekli z rúcha, som si povedala, že ak je toto evanjelium, tak odchádzam a v hlave som už mala iba to, ako to uskutočniť. Takže keď to mám zhrnúť, myslím si, že veľmi zlyhala komunikácia, dôvera a ľudskosť...”

Reholná sestra: „Prečo som odišla? Najhoršie som prežívala kategorizovanie ľudí: tie s titulom, tie s postavením, tie, čo umývajú chodby... Zakryli sme nezmyselným nánosom krásu všetkých sestier a tiež zmysel ich existencie. A pritom tie, čo umývali chodby, mali v sebe viac múdrosti ako tie s titulom. Potláčanie ženskosti – tolko krásy, ktorú v sebe ukrýva pojem žena, a my namiesto toho, aby sme tú krásu odkrývali, denne sme ju potláčali. A sestry sa trápili a trápia dodnes. Lebo sa boja vlastnej ženskosti, vlastnej sexuality a hlavne sa o tom nemajú s kým porozprávať. Kňazov sa neopýtajú, lebo sa hanbia. A kňazi majú v podstate ten istý problém. Ale niet milujúcich sestier – matiek, ktoré by im pomohli a upriamili ich otázky správnym smerom. Nik im nepovie, že zamilovať sa je normálne, ako ináč nám Boh ukáže, čo k nám cíti? Len tej láske treba dať smer. Milovať sa dá aj bez

dotykov. Vernosť charizme Zakladateľky – čím viac dokumentov o jej živote bolo k dispozícii, tým menej sa žil život v jej duchu. Ja viem, na všetko treba čas. Ale ako čítame z jej života, keď sa v realite stále viac vzdalujeme? A tak lásku nahrádzajú zákony. Jej život bol jednoduchý – milovať... seba, sestry, blízkych. Keď som oznámila pri stole, že odchádzam, jedna sestra povedala, že jej je ľúto, že sa to dozvedeli ako posledné, lebo iní ľudia to už vedeli. Odpovedala som jej, že mne je zas ľúto, že iní ľudia videli, že niečo nie je v poriadku a ona netušila, že človek, ktorý spí vo vedľajšej izbe, sa trápi. A presne o tom to je ... láska vždy cíti, keď niekto trpí, a to je odkaz, ktorý odovzdala Zakladateľka. Láska nám ukáže cieľ aj cestu k nemu.“

Reholný kňaz: „Svoj odchod z rehole som si ešte tri roky dozadu nevedel ani len predstaviť. Veci nabrali rýchly spád, keď som jasne pochopil, že na mojej strane nemám vlastne nikoho, až na pár kamarátov v reholi, ktorí však zo strachu pred tým, že by sa ku mne verejne priznali, mohli prísť o pokoj, preto radšej nahlas nič nehovorili. Ostal som sám. Sám proti mašinérii, ktorá panovala v našom spoločenstve a ktorú si ani samotné vedenie nebolo schopné uvedomiť, tobôž nie ešte priznať. Reholný život chápaný ako dodržiavanie striktných pravidiel, správanie sa k spolubratom patriacim do komunity ako k mladým vo formácii, vyžadujúc akúsi slepú podriadenosť, neustále dusno, permanentná kontrola, atmosféra podozrievania, že si robím iba podľa seba, míňam prostriedky bez patričných dovolení, nespĺňam očakávania, nie som dostatočne lojálny atď. sa po čase stanú takými neznesiteľnými, že sa človek začne zamýšľať, čo vlastne robí v takejto partii. A tak som požiadaval o dišpenz od sľubov. Chcem naďalej slúžiť ako kňaz, ale určite nie v takomto chorom spoločenstve.“

Reholná sestra: „Prečo som odišla z rehole? Pretože som tápala, nedokázala som sa modliť a do toho prišli depresie a pocit, že v komunite, kde je 100 sestier, nemáš nikoho, komu by si povedala, že máš problém. Starké boli super, ale nechcela som ich zaťažovať. Prepadala som sa do depresie, ktorá ma zožierala, a vtedy všetko akoby na mňa doľahlo – ten pocit, že ideš medzi reholné sestry s určitými očakávaniami, kde veľmi rýchlo pochopíš, že nemajú s realitou reholného života nič spoločné. Mala som predstavu, aké to bude super žiť v reholi, modliť sa a slúžiť chorým a opusteným, a zrazu, keď sa snaží pár sestier naplniť charizmu zakladateľky, je to problém, lebo sú mimo komunity. Keď si chceš oddýchnuť kdesi mimo kláštora, povedia, že utekáš... atď. Pokiaľ nie si „rovnaká“ a „nezapadáš“, nie si vítaná... toto boli moje pocity. A aj s odstupom asi desiatich rokov stále cítim, že stretnúť sa zoči-voči s niektorými sestrami síce dokážem, ale pri pohľade na ne mi je smutno, že s úsmevom na tvári fungujú ďalej a akoby si ani neuvedomovali, že veľa dobrých sestier odišlo aj pre ich správanie. Dnes som už vydatá, mám manžela a tri dievčatá. Pre financie som nastúpila do práce dosť skoro, momentálne som sa po 9 rokoch vrátila do zdravotníctva, bývame so svokrou, čo má svoje pozitíva, ale aj negatíva. Sme zdraví, aj keď o rôzne životné skúšky nie je núdza. Snažím sa byť dobrou manželkou a mamou...“

Príčiny odchodov by sme mohli zhrnúť do nasledujúcich kategórií

(Zdroj: Dar vernosti a radosť vytrvalosti)

Nedostatočný duchovný život, ktorý sa prejavuje zanedbaním osobnej modlitby, absenciou komunitnej modlitby, povrchnosťou sviatostného života a v mnohých prípadoch prílišným dôrazom na aktivizmus.

Strata pocitu spolupatričnosti, kde začína narastať nespokojnosť s komunitou, s inštitútom ako takým a napokon s Cirkvou.

Slabá účasť na zapájaní sa do života komunity, v iniciatívach a aktivitách komunity.

Ďalšou kategóriou je: **Nerovnováha** medzi potrebami komunity a osobnými potrebami. *Komunita slúži iba na uspokojenie vlastných potrieb* (bývanie, ekonomický zdroj, právna ochrana).

Vzdialenie sa komunitě: Príliš zdĺhavá starostlivosť o rodičov (väčší problém v ženských reholiach) - niekedy rok, dva a viac. V mnohých prípadoch sa zasvätení stávajú obeťami výčitiek súrodencov týkajúcich sa starostlivosti o rodičov v núdzi.

Problémy s afektivitou sú samostatnou kategóriou, kde nachádzame celú paletu situácií:

- Zalúbenie, ktoré môže vyústiť do manželstva.
- Porušenie sľubu čistoty, ktoré spôsobujú heterosexuálne / homosexuálne akty. Problémy s afektivitou ovplyvňujú vo veľkej miere život komunity a samozrejme vzťahové problémy na rozličných úrovniach.

Z prieskumu, ktorý bol realizovaný, vyplýva, že základnou motiváciou na odchod je nedostatočne autentický duchovný život a osobnostná nezrelosť.

Hľadajúc vysvetlenie v jednotlivých kauzách odchodov je dôležité zhodnotiť prostredie, z ktorého pochádzajú mladí ľudia, ale tiež sa nebať zhodnotiť inštitúty, ktoré prijímajú mladých. Svet prechádza hlbokou premenou postmodernity, čoho dôsledkom sú kultúrne zmeny, komplexnosť, mnohorakosť modelov života - neistota, pochybnosti, dezorientovanosť, nedostatok jasných referencií - chaos. Potreba okamžitého emocionálneho potvrdenia, ťažkosť rozlíšiť podstatné od nedôležitého. Čas odchodu prináša nástojčivé presvedčenie, že všetko sa meria podľa užitočnosti a profitu. Mnohí sú obeťami zappingu / multitaskingu, mentality povrchnosti, dominantného subjektivismu a individualizmu. Je dôležité zaoberať sa týmito skutočnosťami a neprehliadať ich. Toto sú príčiny, ktoré môžu sčasti vysvetliť odchody.

Čo je dôležité vziať do úvahy do budúcnosti?

Mladí, ktorí vstupujú do rádov, majú vďaka subjektivismu reálny problém klásť si základné otázky. Kultúra dočasnosti ich straší pri rozhodovaní sa na celý život. Podmieňujúce prostredie ich tlačí do určitých konkrétnych reakcií. Rodina a priatelia zohrávajú dôležitú rolu v ich živote.

Hodnotová neutralita a neexistujúci rebríček hodnôt je súčasťou „výbavy“ mladého človeka. Kultúra provizória, tzv. light, je udomácnená a to je dôležité nepopierať. Z psychologického hľadiska sú to podľa prof. Rullu ešte aj psychické nezrovnalosti. Prvok povolania a jeho funkčnosť v súčasnej spoločnosti je zotázňovaný.

Je dôležité klásť si otázku, ako sme na tom my, čo žijeme zasväteným životom. Či mladí členovia nie sú preťažení prácou, príliš krehkí psychologicky, mnohokrát nepochopení... Kríza je produktom všetkých týchto skutočností dovedna: zanechanie modlitby, sviatostí, bratského/sesterského života, oslabenie motivácii pre povolanie, nedostatok komunikácie/osamelosť, nedostatok svedectva o charizme inštitútu. Odchody sú signálom pre zotáznenie formácie.

Ako sa formácia vysporiada s kultúrou provizória?

Formácia má na prvom mieste napomáhať zrelú a pevnú identitu, nie skamenenú ani ovládanú módou, schopnú robiť slobodné, zrelé a neodvolateľné rozhodnutia, postavenú na východisku vlastnej osobnej histórie. Má to byť osobná púť dozrievania, ktorá má rozdielne trvanie.

Ďalšou témou je to, ako sa formácia vysporiada s modelom Cirkvi. Potrebujeme si osvojiť chápanie Cirkvi ako „malého pozostatku“ - malého stáda (nič triumfalistické ani predkoncilové); zasvätený život už nie je viac v centre sociálneho života; pozvanie k „byť v minorite“; nie privilegia, ale služba má byť v centre záujmu; primát Boha podľa Benedikta XVI.; vtelená spiritualita sa má stať hýbateľom akejkoľvek činnosti a svedectva.

Namiesto záveru svedectvo sestry Vianey

V reholi pôsobím či žijem už pár desiatok rokov. Počas tohto životného úseku som sa stretla s odchodom viacerých sestier. S niektorými som prežívala ich trápenia, boje, víťazstvá, rezignáciu... Stále visí vo vzduchu otázka s výkričníkom: PREČO?! Niektoré to povedia priamo, ak odišli zo svojej vôle. Ďalšie poslali domov ako „spam“, a to je už pre mňa mystérium iniquitatis. Nepochopiteľné.

Najmä ak zo strany formátoriek a sestier z vedenia rehole boli nastavené podmienky a okolnosti tak, aby odchod sestry zariadili, stopy zahladili a hlavne aby sa neudržiavali už žiadne kontakty medzi nimi a ostatnými sestrami (aby ich náhodou nevytiahli von z rehole).

Nezáležalo na tom, či sestra patrila do spoločenstva len niekoľko rokov či dlhší čas.

Osobne - dôverne, o čo sú ľudia, ktorí odchádzajú, horší či lepší ako tí, čo ostali?

O čo boli horší osemnásti, na ktorých spadla veža v Siloe a zabila ich (porov. Lk 13,4)?

No myslím si, že pre nás zostávajúcich platí verš, ktorý nasleduje: ... *ak nebudete robiť pokánie, všetci zahyniete takisto...* Pokánie nás zachráni. Každý nesie istý podiel spoluzodpovednosti; tí, čo majú moc niečo urobiť, aj podiel spoluviny. Môj hriech, aj keď je skrytý, siaha oveľa ďalej ako k vyznaniu v spovedi...

Častejšie som už konštatovala, že tie, ktoré sú preč, sú oveľa lepšími ľuďmi ako ja. Aj iné prívlastky by som im udelila: pokornejšie, zbožnejšie, poslušnejšie... dalo by sa pokračovať.

Čím som si zaslúžila, že Pán je ku mne taký milosrdný, dobrotivý a trpezlivý?

Alebo dobrovoľne odídené sa už nemohli pozeráť na náš pokrytecký život či žiť a vyť s vlkmi?!

Ľudia „vonku“ riešia oveľa závažnejšie problémy ako reholnice pri spoločnom stravovaní. Keď sa pozerám z nadhľadu, dostávam nad tými dialógmi závraty a jedlo sa stáva nestráviteľnou záťažou... Keby nás niekto počúval, tak neviem... Nemáme povolaní. Téma posledných rokov. A čím ich pritiahneme? Tými komentármi na jedlo, komunitu či iné banality? Kam sme sa to dostali? Sestry, ktoré boli promotorkami našej generácie, nerobili nič extra. Skrátka žili, čo mali. Charizmu, denný poriadok, povinnosti. Rutina? Veď večnosť sa skladá z maličkostí.

Pred rokom len stretká, aktivítky, akcie, atrakcie. 😊 Každý mladý mal do sýtosti, na výber. Animátorky vyštavené popri zamestnaní nemali čas na modlitbu. Čas covidu - čas zamyslenia sa nad tým všetkým, podstatným. Pri akom poklade sa zastavilo moje srdce? Čo má v tejto chvíli pre mňa hodnotu stratenej drachmy?

Každá ľudská bytosť je skrytým pokladom, ktorý treba objavovať. O koľko pokladov často neobjavených sme v reholi prišli?! V mojom srdci má každá z nich miesto naďalej. Keby som mala možnosť, tak ich povolám naspäť. Ale v akom stave by našli náš príbytok? Nebol by horší ako betlehemska maštal?

No Ježiš nepohrda ani ňou... Ľudia pohrdli Bohom. Nepohrdame my tými, ktorých posielame preč preto, že nespĺňajú naše podmienky uniformnej škatuľky? Nevidíme, nepočujeme a ani nechceme vidieť problémy, s ktorými zápasili odídené či poslané preč a namiesto pomoci a riešenia problému odstraňujeme človeka.

Problémy sa riešia prekladom. Sestry sa menia, no problém ostáva na tom istom mieste. Keď

sestra povie s dôverou o tom, čo prežíva, čo ju trápi, s čím bojuje, tak sa to obracia proti nej. Nie raz. Aká je to potom dôvera v predstavených?!

Párkrát sa takáto situácia zopakuje a mladý človek si povie: „Ďakujem, neprosím!“

V akom pokrytectve to žijeme! Tvárime sa, že je všetko v najlepšom poriadku,

sestra odišla a s ňou aj tie problémy. Navonok. No Ježiš hovorí: čo ste (ne)urobili jednému z mojich najmenších... Čo my robíme pre záchranu sestry, čo volá o pomoc, keď prežíva boj? Pomohli či dopomohli sme (k odchodu)?

Pred očami mám sliepky. Nie raz som zažila tie situácie aj na sebe. Ak má sliepka nejakú ranku, ostatné sa do nej pustia, ranu rozďobú, krváca, stráca perie, oprčne, prestane niest a končí... Ako v reholi... Sestra trpí, zverí sa s problémom, namiesto pomoci ju dorážajú, slabšie povahy sú zlomené, prichádzajú na rad zdravotné problémy, chorý človek sa cíti menejcenný a dajú mu to pocítiť aj ostatní. A ak sa scenár opakuje, odchod je zaistený.

Aké otupené svedomie sa na toto dokáže bez mihnutia oka pozerať? Aký je to predstavený, ktorý je tohoto súčasťou, príčinou a dôsledkom?! A hlavne že sa nič nedeje. Povolania nemáme a čo máme, si nevážime, nepolievame, aby rástlo a rozvíjalo sa.

Sú typy vo vedúcich funkciách, čo sa tam držia dlhé roky ako kliešte a tvária sa ako mučeníci... No opak je pravdou. Mučeníci sú všetci naokolo, hoci sa tak netvária. Trpia ticho, niektorí hovoria. No tých sa treba radšej zbaviť. Prinajlepšom poslať do inej komunity. Umyť si ruky ako Pilát. Zbaviť sa? „Veď prísť o hlavu je u proroka normálny pracovný úraz.“

Ako sa zbaviť hlasu volajúceho na púšti? Vyprahnutých púští našich komunít, kde už niet života, ktorý by bol príťažlivý.

Nájde sa aspoň 10 spravodlivých? Tých, pre ktorých nás Boh zachráni, odplaví viny, zavlaží vyprahnutú púšť, oživí, uzdraví, okope, pohnojí... Veríš tomu? Ja mám nádej, že Boh aj to zlé, čo prežívame, premieňa ako zlato, čo sa čistí.

Verím, že tie, ktoré už medzi nami nie sú, hoci mali povolanie, túžbu a vôľu byť autentickými rehoľnicami, budú stáť vo večnosti oblečené do svadobného rúcha možno tesne vedľa...

Alebo nás predídu? To je na každej z nás, ako naloží so zverenými talentmi.

Plakať nad odchodmi z rehole nestačí...

Je možné zostať vernými?

Radost z vernosti je možná, ak sa skúsenosť s Bohom stane stredobodom života; ak sa v komúniu s inými staneme schopnými darovať im samých seba; ak budeme schopnými

uprednostniť kvalitu evanjeliového života pred starosťami o budúcnosť nových povolání; ak siahneme po radikalite evanjelia a po pastoračnom rozlišovaní; ak budeme kompetentne a osobne sprevádzať bratov a sestry v komunitách.

To, čo bolo doteraz povedané, je pokus priniesť aktuálnu tému do našich spoločenstiev. Naši bratia a sestry vo viere a aj samotný Svätý Otec nás povzbudzujú hľadať odpovede na otázky, ktoré sme si doteraz nekládli nahlas. Je tu príležitosť, priestor, ale hlavne potreba.

Je pred nami veľká úloha a dlhá cesta. Nie sme na nej sami. Kráčame v sprievode toho, ktorý nás zavolať po mene. Nemáme sa čoho báť, ale musíme dozrievať a rásť, lebo len vtedy nájdeme zmysel zostať a žiť.

Ján Štefanec, SVD

Článok bol publikovaný v časopise [Zasvätený život 01/2021](#).

The post [Plakať nad odchodmi z reholí nestačí](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)